

Keď prichádzame, z auta spravím rýchlu fotku na Instagram.

„Ďakujem,“ zamrmlam, keď sme na mieste. Dávam taxikárovi štedré prepitné a utrúsím ospravedlnenie.

„Veľa šťastia,“ povie tónom, ktorý naznačuje, že ho budem potrebovať veľmi veľa, pretože som zjavne bláznivá. Pripúšťam, vzhľadom na môj nedávny výbuch.

Hotelová izba zodpovedá mojej predstave, je čistá a príjemne neutrálna. Tuším som ešte nikdy nebola v hoteli sama – vždy iba s kamarátkou alebo s priateľom. Želám si, aby tu bol David? Nie, vyvolával by na recepciu a zisťoval, aké hodnotenie majú naše paplóny, alebo by kontroloval, či má televízor športový kanál. Vychutnávam si luxus, že budem mať manželskú posteľ, obrovskú vaňu a vôbec celú izbu iba pre seba. Napustím si vaňu a z minibaru si vezmem malé vrecúško čipsov Pringles. Viem, že si za ne zaúčtujú nekresťanské peniaze, ale od toho výbuchu v taxíku sa mi stále trasú ruky. Musím si ich nejako zamestnať.

Kto bola tá žena, ktorá sa oborila na toho chudáka? To som nebola ja, ja sa predsa takto neviem rozčúliť. Ani som netušila, že kdesi v hlave mám takéto obavy. Pravda, po maminej smrti som bola trochu nepokojná, ale v hĺbke duše som sa vždy cítila ako optimistka. Možno ma vzalo to, čo mi povedala Dee v aute. Že pokiaľ ide o lásku, mám byť realistka. Asi sa len musím zmieriť s tým, že už nikdy nebudem to bezstarostné slniečko, akým som bola pred maminou smrťou.

Namiešam si silný gin s tonikom a otvorím balkónové dvere. Pozorujem kamenné námestie a prístav plný lodí za ním. Doľahne ku mne hlučenie ľudí, ktorí sa zabávajú dole

v bare. Vrátim sa do kúpeľne, zatvorím kohútik na vani a umyjem si tvár. *Tento víkend sa neutápaj v žiali, Laura – mal by to byť radostný víkend, pocta tomu, čo prežili tvoji rodičia, akési dobrodružstvo pri objavovaní tvojho jerseyjského pôvodu.*

Vyložím kufor na posteľ, aby som ho vybalila, a všimnem si, že je ľahší, ako by mal byť. Potom zbadám, že zips je inej farby, skôr tmavosivý ako čierny. Rozopnem ho a zamračím sa. Navrchu je biela pánska košeľa, cestovné balenie tuhého pánskeho dezodorantu...

Nechce sa mi veriť vlastným očiam. Nie sú to moje veci a nie je to môj kufor. Keď mi docvakne, že som vzala cudzí kufor, na okamih zavriem oči. Toto je už posledná kvapka. Musím sa vrátiť na letisko a nájsť svoj.

Ako sa tak snažím pohľadom zmeniť obsah kufra, vedľa kôpky oblečenia si všimnem brožované vydanie *Nezabíjajte vtáčika*, mojej úplne najobľúbenejšej knihy a súčasne jednej z najobľúbenejších kníh môjho otca. Ošúchanú knižku vezmem do rúk. Je to to isté staré vydanie, ktoré mi zanechal otec. Položím ju na posteľ a pristihnem sa, že skúmam obsah kufra. Premôže ma zvláštny pocit, ako keď sa na oblohe rozostúpia mračná. Moje podráždenie sa premení na niečo nové, neočakávané.

Kniha leží na hrubom pletenom béžovom rybárskom svetri. Zbožňujem na mužoch tento druh svetra. Mal ho na sebe aj Chris Evans vo filme *Na nože* a Ryan Gosling by si ho isto vzal na víkend do zrubu, štiepal v ňom drevo, pripravil vám gin martini a spýtal sa, či si s ním pri kozube nezahráte Scrabble. Pod svetrom sú noty pre klavír. Som *hotová* z mužov, ktorí vedia hrať na klavíri, je to

jeden z najsexi talentov. Keď som pracovala pre hudobný časopis, krátko som chodila s klaviristom. Vďaka jeho klavírnym zručnostiam som takmer prehliadla fakt, že je úplný kretén... A potom zbadám názov nôt a rukou si prekryjem ústa – *Najväčšie hity Phila Collinsa*. Ježiši, to vážne? Toto nemôže byť náhoda. V ošiali vyhadzujem veci z kufra, ako keby sa jeho majiteľ skrýval na dne.

Sú tam modré bežecké tenisky a úhľadne zaviazaná priehľadná igelitka so špinavou bielizňou a s bežeckým oblečením (tam som skončila s prehrabávaním). Naspodku kufra je darčekovo zabalený parfum Yardley English Lavender v taške z duty free zóny. Používala ho moja mama. Keď ho zbadám, naskočí mi husia koža. Nepoznám nikoho iného, kto by ho používal. Niet pochyb, že je to darček pre niekoho, ja mám však pocit, akoby bol pre mňa. Znamenie od mamy. Zažmurkám, aby som si upokojila podráždené oči. *Vzchop sa, Laura. Pravdepodobne je to darček pre jeho manželku*. Vzápätí naboku kufra nájdem zastrčené blahoželenie v nepopísanej otvorenej obálke. Som hrozná, ak sa pozriem, čo sa v ňom píše? Najlepšie bude neklásť si tieto otázky.

Najdrahšia mama,

viem, že si na narodeniny chcela včelí úľ, ale napadlo mi, že ak budeš voňať po levanduli, budeš mať roje obdivovateľov...

S láskou J

P. S. Tvoj skutočný darček je v záhrade. Na Vianoce čakám med.

Och, aké rozkošné! Kúpil mame úľ, aj ja chcem úľ! Mám výčitky, že som si prečítala to blahoželenie, a zároveň mi odľahlo, že darček nie je pre manželku. Ach, a to písmo – na peknom písme je niečo také príťažlivé! Má ho úhľadné, píše dlhými, vzpriamenými písmenami. Jeho meno sa začína na J... James? John? Jack? Jim? Existuje toľko krásnych mien na J. Vlastne neviem, ktoré meno na J nezní super sexi – možno okrem Jensona, ale to je fakt jediné, ktoré mi napadá.

Nechávam sa uniešť, uvedomujem si to, ale nemôžem si pomôcť. Trochu ma to desí, najmä ak vezmem do úvahy Vanyinu intuíciu o tomto víkende. Posledný predmet, ktorý ma zaujme, je zväzok kľúčov ukrytý v bočnom vrecku. Sú uviazané na kúsku starého lodného lana a je k nim pripojený drevený štítok s vyrytým nápisom CHATA. Má chatu – nerojčila som práve o zrube? O kompatibilite už niet pochyb.

Vezmem sveter a pričuchnem k nemu. Voní úžasne – ako oheň v kozube, čerstvo upečené sušienky a pot z vášnivého rúbania dreva.

Mám myšlienkové pochody pomätenca? Pravdepodobne. No niečo na tom sa zdá skutočné. Všetko, čo má ten muž v kufri, zapadá do môjho príbehu. Je to priveľmi dokonalé na to, aby to bola náhoda, aby to nebolo znamenie. Musí to byť on, moja veľká láska, ktorá ku mne prišla v čiernom príručnom kufri.

Tigria žena o osude

Veria tigre v osud? Neveria. Tigre zaujíma len prežitie: lovia, aby zabili, jedia, aby prežili. Spia, aby si dobili energiu na ďalšiu úlohu, ktorá vždy znie rovnako: prežiť. Preto prestaň hľadať odpovede v hviezdach – zašpiň si laby a vedz, že v živote ťa navádza jediný maják: ty.